

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUÇÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUESTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Martis decimâ nonâ
mensis Februarii, Anno Domini M. DCC. LXV.*

M. GEDEON DE RABOURS,
Doctore Medico, Præside.

An ex avulsis ab utero, maturæ placentiæ radiculis, partus naturalis necessitas?

§. I.

EDICORUM, non tantum noscere aperta, quin & humanæ machinæ abscondita penetrare, munus. Ita enim, inquisitione sedulâ, functionum mechanismus, etsi tardo gressu, in dies enodatur; Ita causas sanitatis, vigentis foelicitis adjuvari, labefactatæ verò facilius reparari, atque morbo aut denegari ansam aut eum limitibus quantum licet coarctatis circumscribi, spes major affulget. Ast, pro dolor! quàm multa antiquis occulta, etiamnum tenebrosâ nube circumquaque velantur? Nonne nascentis infantis plurima latent adhuc dum in obscuro phænomena? Vix primum auras spirat infueta tenellulus infans, cum, luctibus ac gemitibus, benevolam parentem monere videtur se, nonnisi invitum, è sinu materno emigrasse. Genuinam Naturæ vocem! Ignotum appetebat uterus, conceptum blandè fovebat, crescenti suppetias prudens dabat, evolutoque nutrimentum præbebat dulce; undè nunc ergò, in utroque tam discors ratio, ut exorare se optato uterus, domicilioque tam [pacato abire raro noxiis,

plerumque salutifer hospes, conatu mutuo conspirent? En, tibi facientis fatis maturæ placentæ radices, ab utero avulsæ. Etenim ex ipsis mechanices legibus, expositâ placentæ genesi; hæc duo probaturos nos confidimus: 1°. suas esse placentæ radículas, suasque ætates in quarum extremâ senectute, radiculæ ab utero divellantur: 2°. Exindè, tamquam à causâ determinante primariâ, pendere omnes circumstantias partum naturalem proximum prænuntiantes, ipsumque juvantes & efficientes.

§ II.

CUICUMQUE Anatomico notum est Foetum Embryonemve omnem, intra receptaculum quoddam contineri. Ex duplici membranâ quæ chorion & amnios audit, constare hoc receptaculum, probat ipsa autopsia. In primis à conceptione diebus, massula hæc vagatur in utero sub nomine *germinis* cognita: mox utero paulatim adhærescit illa Embryonemque nuncupatur. Tunc Genitrix, meritò prægnans salutatur.

Prægnatio ergo complementum conceptionis. In eo stat quod germen utero adhæreat, ut, absorpto quidquid nutrimenti intrâ receptaculum continetur, Embryon factus, novum sibi aperiat accretionis fontem. Hunc autem fontem prodit canalis multiplex etsi unus funis umbilicalis. Geminâ enim arteriâ, venâque unâ concretus, forti involuchro à peritonæo ejusque textu cellulari, oriundo donatus, ex ipsis Embryonis penetralibus ortus, ad ipsam placentam paulullum contortus porrigitur. Hic, ob multiplicatas hinc membranarum, illinc funis contorti resistentias vasa hujus funis dividuntur & subdividuntur. Cedente interim & eorum & involuchri textu cellulari, succus nutritius, quo ipsa bullula, etiam in primis diebus, turget, magis ac magis copiosus affluit. Hinc vasa numero multa, expanduntur, molescunt, ampliora fiunt; sicque ipsam placentam componunt latam & utrique membranæ, præsertim chorio ita adaptatam ut primâ fronte ejusdem cum illâ, ortus crederetur. Hæc autem vasa, seu potius sola vena umbilicalis (injectus enim liquor quilibet, ut & ratio ferè demonstrant arterias umbilicales in ipsam placentam desinere (a)) innumeras emittit propagines per membranarum poros transeuntes quas chorion, ad morem plevræ aortam in thorace investientis, quodam itineris tractu integit & tunicat. Iter autem illud ultrâ globum ex embryone membranisque conflatum, ab umbilicalis venæ propaginibus chorio indutis emetiendum, eò longius erit quò rarior & mollior uterus, quò abundantior materies accretionis & efficacior motus internus germen expliquans. Quemadmodum enim ceparum bulbus pro nativâ sui indole, pro pinguiore & rariore terrâ cui insidet; plurima & longiora capillamenta ex terræ visceribus succos extractura, projicit; sic ex totâ globi embryonem includentis medietate, disperguntur venæ umbilicalis ramusculi innumeri, qui perhiulcos arteriarum uterinarum poros, progredientes, ita earum penetrant extrema tunc temporis infundibuliformia quantum sinit laxitas uteri porosior & vegetior geminis evolutio. Hæc autem intromissio venularum umbilicalium, id est radicularum placentæ, fit successivè pro successivâ uteri ampliatione. Scilicet, dum calidè fatus embryon, porulis absorbentibus totius corporis, suxerit humidum nutritium membranâ amnio contentum, cui insuper accefferit idonea ab utero lymphæ per membranarum poros tra-

(a) Hinc conceptu admodum arduæ sunt reciprocæ ab utero in placentam mammillæ, quas cæterum nullus unquam sensus distinguit.

jiciunda, tunc amplior paulatim ille fiet, explicabit membra necnon appendicem umbilicalem, minùs resistente abdominali regione mollissimâ. Undè venæ umbilicalis divisiones primariæ, numero, v. g., sex aut duodecim, in hiantes arteriarum uterinarum poros subibunt, radices placentæ primas constituturæ. Hæc porrò adhesio fit in quâcumque obviâ uteri parte: Hinc fundo frequentissimè, lateribus sæpe, rarò collo inferi placentam norunt obstetricantes. Cum verò sortis succis magis creverit embryon ac proindè majorem diametrum acquisierit uteri capacitas, illæ sex aut duodecim radiculæ, in distitis circumferentiæ majoris punctis existent. Tum rariorem uterum de novo penetrabunt novæ radiculæ, & sic fiet summa radicularum placentæ, distributione non admodum absumili, ac in bulborum capillis aut florum umbelliferorum calicibus, observare est. Verùmenimverò ubi major harum radicularum copia, ibi respondentes placentæ partes, succum copiosiore haurient & eo tunebunt. At partes centrales placentæ eæ esse debent, si quidem ex iis proficiscuntur novæ semper, quantum patitur rei conditio, radiculæ; ergò placenta crassior in centro, gradatim ad margines usque gracilescet. Ad hæc adde quod ex obliquo liquorum influxu, senescat ex circumferentiâ ad centrum. Undè mirum non sit, eam, dum matura est, apparere qualem posuimus; convexam intùs ob curvaturam uteri, tantisper concavam intùs ob reluctanter fœtum; spissiore tamen in medio ex inæquali radicularum, resistantiarum & virium concursu. In cavo uteri muliebris ovato cogi debent radiculæ illæ, & unicam efformare massam conjuncta duplex aut triplex gemellorum placenta: in uteris vero animantium corniculatis, aut in quibus curvatura non ovata, spatium patentius linquit, prostrabunt radicularum insertiones in distantioribus punctis quàm ut placentarum coadunatio fieri queat; unde plures etiam unius fœtùs placentulæ observantur, *coryledonæ* Phificis dictæ.

Nemo inficias ibit ab illis radicibus exfugì succum lacteum: si enim digitis tractentur, succus ille lacteus guttatim depluit, subtilior, à tenuiore, crassior ab adultâ placentâ, pro variâ radicularum & arteriolarum (b) uterinarum dilatatione aut constrictione. Succus ille intra placentæ mæandros collectus, mox truncos venarum, umbilicalis, portarum, sinûs venosi, cavæ subiturus, in cor, aortam, glandulas, &c. transfunderetur, quæ omnia irrorans, distendet gradu idoneo, explicabit nutriet & unaquæque ad munus suum obeundum apta, efficiet: attamen dotibus variis sanguineum æmulatus, circum eundo partim per venas congeneres refluus in cor iterum accedet: partim verò non mutarâ sanguinis indole, per arterias umbilicales in placentæ sinus reportatus, succum lacteum huc radiculis lentè devesctum diluet & animabit motu quo possit felicitis in cor, viis mox expositis appellere. Igitur (exceptis commodis ab humido seminum nutritivo, necnon ab amni liquore lymphatico organa digestionis parante, prodeuntibus,) radiculæ beneficæ cunctos subministrant succos ad fœtum evolvendum nutriendumve conferentes. Intereà quid de placentâ & placentæ radiculis? Hæc in rerum universitate solus Deus idem ipse semper est: res verò creatæ, præsertim quæ vescuntur, varia

(b) Arterias uterinas hîc nominamus eas omnes unde succos depromit placenta etiam earum multæ oriantur à secundo & tertio spermaticarum ramo.

omnes decurrunt stadia, nec in eadem conditione, vel duobus temporis instantibus, stare queunt. Indè placenta natales, incrementum, consistentiam & decreascentiam seu senectutem notare licebit. Sufficiat si ea asseruerimus pendere ab eadem causâ, *vi vitæ*, nemini in dubium revocandâ etsi parvâ luce eam hastenùs obsignaverint Scriptores Physici. Hæc vis vitæ, pro variâ placenta ætate, multum variatur adjuncta hinc, illinc retardata diversâ fibrarum consistentiâ. Undè fit, ut ratione sui minima quidem existens in ipsissimis placenta ordiis, ubi paucæ sunt vascula & nulla ferè eorum contractilitas, maximâ tamen eorum mollitiæ & flexilitatè compensata, adolefendo progrediatur. Maxima verò existit in formationis placenta acme quando numerus vasorum & elater in summo sunt: sed mox perget paulatim minuenda ab indocilitate vasorum & radicum explicari non ampliùs patientium, quin inò obliterari nitentium: hinc in extremâ placenta senectâ (& fas est sic loqui) denuò minima & tandem nulla evadet vis vitæ, cum maxima valorum, alterâ vice paucorum numero, brevi occludendorum, succos non nisi ægrè deferentium renitentia, imminutam magis ac magis ad zero redegerit. Hic verò processu ætatum non potest fieri quin decedente gradatim vi vitæ atque vasorum placenta meabilitate, queant eadem proportionè tùm placenta radices, tùm vasa, naturam cartilaginum quodam modo adepta. Interea fit amplissima rotundissimaque, saltèm parte supernâ, massa membranacea foetum includens; si quidem in dies succis affluentibus crescit foetus & nulla innovescit via quâ liquores à radiculis allati, post modum reportentur. Huic massæ firmiter inhæret innixa placenta, vi vitæ defraudata, cuius substantia intimior aruerit, dum cava grandiora succis tument: hinc expansionis totius massæ, particeps etiam fit. Quamobrem quò magis distenditur placenta, eò majorem sed minoris curvaturæ conficiunt arcum qui parte suâ externâ ad planitiem accedens, ita distrahit tubulos in arteriarum uterinarum extremis insertos, jam flaccidos atque omninò fere deletos, ut de novo, massa hæc non ampliùs insita sit utero; sed sui juris facta, alteram fortem sibi quæsitura sit.

§. III.

QUID ergo? nùm ab hæc maturæ placenta eradicatione promoventur omnes naturalis partus circumstantiæ? id meritò sanè dixerimus 1°. si hinc pendeant omnia imminentis partus naturalis phænomena: 2°. Si solita exinde tollantur obstacula: 3°. Si vires indè sufficientes exurgant (c).

I. Porò 1°. arefcentibus placenta radiculis & ab utero sese divellentibus, succus lacteus non potest in placenta ab extremis arteriarum uterinarum totus affluere. Attamen amplior uterus, non finit succum hunc in venas congenere revehineque in hæmor. oïdales. canales per anastomoses transduci. Cum autem minor resistentia sit versùs mammarias, succus ille in mammas refl. et materiam lactis suppedaturus.

2°. Sejunctis placenta radiculis, foetus jam non exfugit succos uterinos, ob id, aliò refluxuros. Minor ergò sanguinis copia in vasa uterina appellet. Hinc paulatim flaccescunt illa vasa: hinc uterus ejusque ligamina minis distenduntur. Interea verò, non ampliùs in utero suspensa moles ex foetu, aquis, placenta membranisque conflata, suo pondere, nec non lenioris respirationis ope, in minorem pelvim, protrudentur. At ne credas cruorem arterias hypogastricas tunc liberè diffundi; è contra superiora

(c) Restitutio partium quæstionis limites excedit.

5
loca releget ubi vacuum quoddam factum fuerit. Hinc matri respiratio grandior, motus cordis citior, pulsus vehementior & plenior, facies rubicundior : per nervos crurales posticos & intercostales placide non discurret animalis spiritus ; hinc crurum quin & fere totius corporis tremor : hinc vomitus & vomendi conatus ; hinc veri parturitionis dolores è lumbis ad anum , usque referendi : è venis pudendis difficilior evadet sanguinis redivus ; inde subita sæpè pudendorum intumescencia oedematodæa : propellentur ipsæ partes pudendi molles ; undè fræquens earum extuberantia.

3°. Ut plantæ, sic nascitur, adolescit senescitque placenta. Jam ad ultimos vitæ limites pervenit ea, cum hujus, quam factus homo acquirit, soliditatis, partem duodecimam vix attigerit foetus. Sene placenta, & ab utero disjuncta, necessum est ut nova foetui concedatur accretionis materies. Ingruit ergo parturitionis tempus. Mirum igitur non sit quod naturalis terminus gestationis in animantibus quin & in muliere, definitâ periodo absolvetur. Ne dicas autem naturalem partum posse multum retardari ex eo quod quosdam præmaturos observaveris. Hos promovere possunt lapsus in genua, cæterive motus violenti si placentam succutiant, dilacerent & ab utero eradicent. At nulla potest assignari ratio cur in muliere, verbi gratiâ, nono mense elapso, hæc placenta fenestra & radicularum ab utero disjunctio, retardetur, ac proinde cur in distantiis tempus, naturalis partus protrahatur. Etenim nec passionis animi, nec alimentorum inedia poterunt *vegetantem* placentam defraudare succis saltem aquosis quibus ea delectatur. His in casibus, foetus cujus natura succos exquisitiores requirit, multo labore quidem placentam conquassabit, quod foetui, vel quadrimestri familiare est ; & sic enitetur à fonte succos si non optimos, saltem quam abundantissimos, haurire. At hi motus foetus, nedum valeant ad tardandam placenta senectutem & eradicatorem, hanc è contra accersere & partum abortivum promovere queunt.

II. Crescente generationis globo, in omnem sensum ampliatur uterinum cavum. Nono autem mense volvitur foetus & capite inferiora petente, cervicem uteri dilatare annititur. Nisus illi admodum sunt notabiles in mulieribus quæ foetum, ut aiunt, *demissè* gerunt. Non raro accidit ut illis hians os uteri, ipsam vulvæ rimam salutet, mucos quodam stilante. Quod pluribus imperitis Obstetricibus, habetur sæpius ut certissima partus non amplius prolatandi nota. Undè stolidæ membranas, unguibus dilacerant ut effluent, inquiunt, aquæ. Illi verò nisus in uteri cervicem, mox palmarii fient cum radices placenta ab utero fuerint dimotæ. Tota enim tunc generationis moles, utero non amplius continua, nec suspensa, in ejus cervicem ponderabit. Sola, experietur integram respiracionis & viscerum pressionem, quam uterus nedum nunc sopiat, quin imò auget. Altè collabatur ergo in uteri cervicem : cunei ad instar parietes flexiles deducet ; comprimet nervos omnes qui in fibras cervicis & vaginæ carneas tendunt ; atque sic motum constrictorium utriusque sistet.

III. Delapsa generationis moles in loca quò concurrunt utriusque nervi intercostalis fibres, hos premit. Hinc succus nerveus in cæteros intercostalium ramos refluit, quorum maxima pars in musculos respiratorios tendit : hinc major horum actio. Mox disturbatur respiracionis alternatio & in unum cogitur nisus, cui præstò est voluntatis imperium : hinc maxima

virium conjunctarum efficacia. Porro centrum pressionis partium ab dominis, infra quærendum est, seu in ipsâ uteri cervice; nam præsentem globum, vires omnes ibi factæ sunt inertes cum multiplicatâ suprà: linea directionis virium expelluntium, ab uteri fundo ad ipsam vulvam, partus tempore, progreditur; nam ligamenta rotunda, cum antica tum postica, ita uteri fundo annectuntur, ut parum vacillare queat medius inter vires diaphragmatis & muscutorum abdominalium combinatas, simul efformantes angulum unius parallelogrami acutum, cujus diagonalis major, lineam directionis virium constituit. Ex his concludere quàm efficax & apprinè directâ sit in uteri fundum vis, molem hanc aut foetum extrudens, cui multum favent 1°. foetus præiens caput, in quo centrum gravitatis: 2°. paratæ & lævigatissimæ viæ: 3°. structura partium conica, quâ vires, quasi plano inclinato & veste junctis, adjuvantur. Adde quod uterus à radiculis liber, moli huic proximè communicet quicquid impressionis habeat aut a viribus mox positis acceperit, & tunc facile est conceptu quo mechanismo fiat expulsio foetus: uno dolore (d) quidem, & integris adhuc membranis si perfecta sit radicularum avulsio, & mulier fortis tum animo tum corpore: id dicunt de quibusdam Americæ incolis; & commune est parientibus animantium fœminis: partus autem ille perfectè naturalis est. Vel repetitis doloribus cum post aliquod temporis intervallum, irritis primis, nova spirituum copia in fines intercostalium confluerit; quod experiuntur mulieres ineticulosæ & debiles, præsertim si arte sollicitetur parturitio antè perfectam radicularum avulsionem: quod quidem, cheu! ævo nostro fræquentius est. Mirari ergò desinant obstetricantes nostrates quod primum semper, ex utero effundantur aquæ: fluida enim ex succutione validè commota, ad oppositum pulsioni locum confluere, & istum suum ferre debent: inde aquas parari, membranas disrumpi, aquasque effluere, accidit: iisdem arnis sibi sufficiens natura, foetum & involuclura vel separatim, vel simul sed rarò, expellet, uterum liberatura.

§. IV.

ATTENDÈ meditati faciliè patefcet quanta sit partum naturalem inter & fructuum maturorum decidientiam spontaneam, analogia: natura ubicumque una est. Sed in hac animadversione ne diutiùs immoremur, unam eandemque utrique huic effectui esse naturæ legem, asserere sufficiat. Varia nunc diversarum partus specierum perpendamus phænomena. In primâ à conceptione hebdomadâ, radicibus placentæ utero nondum adhærescentibus, facillima & sæpissima fit germinis effluxio: ex primâ hebdomadâ ad septimam circiter, embryonis expulsio in dies minis facilis fit ex eo quod utero jam infideant radiculae; cum autem ab octavâ hebdomadâ ad septimum mensem, quàm numerosissimæ & altissimæ propagentur radices, rarior evadit abortus. Quanto enim, his in temporibus, labore, liberetur infortunata mulier, quàmque sensibus obviæ sint placentæ radices, norunt obstetricantes. A septimo mense ad ineuntem decimum, arcescunt placentæ radices & ponderosior fit foetus. Hinc pro multiplici accidentium concursu, fræquentior præmatura foetus expulsio. Tandem unus partus legitimus, circâ initium decimi mensis solaris, naturaliter & faciliè fit, cum cessaverit radicularum cum utero adhærentia. Ex-

(d) Sic quoque dicuntur nifus quibus mulier parturire conatur.

perientiâ enim constat tunc talem cerni earum obliterationem, ut aliquando sui vestigia fere nulla, linquant: id porro accidere, quâ proportionem partus ad conditiones perfectè naturalis, proximè accesserit, quis non videt?

§. V.

AT clamitabunt quidam: 1°. Cùm placentam veterascere & quasi inertem esse statuisti, cùm plerique Autores, eam pro altero foetus pulmone habeant? Verùm si attentè consideretur placenta, solæ arteriæ umbilicales motum sanguini primùm, dein succo lacteo, circulatorium conciliare videbuntur, cùm reliqua placenta, fibris nerveis & muscularibus planè destituta, nullam actionem exercere possit, nisi ab impulsu alieno eam mutuata fuerit. Senectus verò ejus luculenter apparet ex deletis tandem radiculis & comparatis diversarum ætatum placentis; quæ quidem, dum juniores sunt, in radiculis propagari, adolescentes in spheræ segmentum crassescere, maturescentes gradatim areferi & callescere, (signum senectæ non æquivocum) manifestò cernuntur.

2°. Obijciunt forsan causam à nobis allatam, medias tantum partes tenere inter totius massæ generatæ expansionem, placentæque senectutem præcedentes, & subsequenter uteri sive mutuatae sive propriæ impulsione: hancque ergò veluti primariam nos immeritò jactitasse. At verò ita concatenatæ sunt parturitionis causæ occasionales, ut ipsa conversio una earum, sed remotissima, dici mereatur. Ideòque ex hac causarum & effectuum serie, selegimus effectum illum, qui prægnationis terminus esset, qui causas partus naturalis efficientes primariò promoveret, & qui hujus, quodam modo, initium foret.

3°. Garriente obstetricantùm imperitorum turba à manu in uterum immisâ, placentam extracturâ, radículas utero adhuc inherentes, non raro percipi? sciant unum esse partum naturalem qui nusquam multum præmaturè sit, neque multum retardatur; qui veluti punctum comparationis habendus est relativè ad cæteros partus; qui artem & manum omnem, (ni, emissio foetu, lævissimam funis agitationem, fortè exceperis), omni modè respuit; qui denique maturæ placentæ eradicationem necessariò supponit. Sexcenti verò sunt partus ab illo magis aut minus declinantes; quos sæpè magno matris & foetus periculo, determinant & quidem primitivè variæ gravidarum & uteri circumstantiæ accidentales quales sunt lapsus, ictus, metus, conatus ad parturiendum præposteri, &c. damnandaque frequentior quarundam Obstetricum imperita festinatio, & ligamentorum uteri compages laxior; (e) in quibus autem omnibus, à partu naturali (f) (de quo tantum hic agitur) recedentibus, quid mirum

(e) Hæc ultimâ ratione fit ut, aridis radicibus etsi quandòque nondum avulsis, in minorem pelvim alitè collabatur gravidus uterus. *Vid. §. iij*; ibi suâ præsentia, nervos, &c. premens, partus naturalis phenomena eminentiatur, & sæpè parturitionem præmaturam, eò difficiliorem, quo magis a naturali distat, promoveat. Felix mulieribus avum, in quo salutaris ars nostra, huic incommodo subveniet!

(f) Etsi nullus sit partus, qui quodam sensu naturalis dici non mereatur, attamen monemus, in hac dissertatione partum naturalem nos præcidisse à quâcunque circumstantiâ, quâ insolitè irritaretur natura, ejusque operationes disturbarentur. Si cui fortè non ardeat nostrâ hæc abstractio, eo quod partus naturales nimis pauci forent, sciat in superficies sine altitudine Geometras, & in media non resistentia Mechanicos, suas rigorosas & certas demonstrationes institueri; sciat quoque, accidentium tam patentem esse oceanum, in quo immer-

si manus in uterum immissa, radículas nondum maturas, utero adhuc inhaerentes percipiat?

Quid plura? nùm immorabimur in evertendis hypothésibus quas, in causis partuum proximè determinantibus inquirendis, varii Philologi finxere? minimè quidem: perpensæ enim illæ omnes, vel nostræ congruæ sunt opinioni; vel eâ ratione quâ illi adversantur, ab observatis & à naturâ manifestò aberrant.

Porro placenta genésim, ejus eradicationem observatione suffultam, istiusque cum fructibus suapte deciduis, analogiam delineavimus: eradicatâ verò placenta, nullam ampliùs supereffe posse relationem inter uterum nutrientem & foetum nutriendum; ideòque vacuandum uterum, expellendumque foetum, probare allaboravimus: dein partus naturalis phænomena exposuimus: quæ nostram impugnare possent sententiam, diluissè confidimus: ad certam igitur properemus conclusionem.

Ergò ex avulsis ab utero, maturæ placenta radículas, Partus naturalis necessitas.

gitur prægnans parturaque mulier, ut nullus unquam futurus est homo qui partuum causam determinantem universalissimam assignare possit, præter nervorum intercostalium pressionem, quam quidem avulsioni radicum subjecimus. Etenim eo ipso quo avulsæ fuerint illæ, jam incepit foetus emigratio naturalis, & urget necessaria parturitio, quam ut ritè compleat sapientissima natura, opportuno tempore, pressionem illam suscitare valebit. *Vid. §. iij.*

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

<i>M. Philippus QUERENET.</i>	<i>M. Bernardus - Nicolaus BERTRAND, rei herbariæ Professor.</i>	<i>M. Josephus LALLEMANT, Eques, à salubri Stanislaus I. Poloniarum Regis Consilio, necnon Collegii Regii Medicorum Nanceianorum Socius Honorarius.</i>
<i>M. Carolus-Ludovicus-Franciscus ANDRY.</i>	<i>M. Stephanus - Ludovicus GEOFFROY, Societatis Botanicae Florentinae Socius.</i>	<i>M. Petrus POISSONNIER, in sacro Consistorio Consiliarius, Regi à Consiliis Medicis, in regibus Arcibus Maritimis & Colonis totius Medicinæ Præfatus, Imperialis Academiæ Petropolitanae, necnon regiarum Stokolmiensis & Divionensis Academicarum Socius, Professor & Censor Regius.</i>
<i>M. Anna-Carolus LORRY.</i>	<i>M. Dionysius PAUTHIER DE LA BREVILLE, S. S. Delphini & Delphina Medicus primarius designatus.</i>	<i>M. Antonius LE CAMUS, Academicarum Regiarum Rupellensis & Ambianensis, Societatisque Litterariae Catalanaensis.</i>

Proponēbat Parisiis HENRICUS RAYMOND Aëduensis, Doctor Medicus Bifuntinensis, necnon Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theſeos Auctor. A. R. S. H. 1765. A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis F. A. QUILLAU, Univer. & Fac. Medicinæ Typographi, 1765.